

ДОНКО НАЙДЕНОВ
СИБОРГСКИЯТ НЕКРОПОЛ

chitanka.info

I

Един ден преди Тими Уолас да замине за Сиборг той прочете в някакъв вестник за поредния странен случай, свързан с това място. На четвърти януари, преди десет дена някакъв човек, който идвал пеша от близкото село Вуол изчезнал безследно по пътя за Сиборг. Най-странното било, че около гробището, което се намирало на края на градчето, открили якето, блузата и обувките му, а по пътя чернеели няколко капки кръв. От човека нямало и следа, което е поредният странен случай, свързан със зловещото място. Според вестника причината за случващото се е старо проклятие от индианец, изречено малко преди изпълнението на смъртната му присъда.

Тими бе проучил мястото много преди това. Той чете в „Американски мистерии“ за поредица от зловещи и необясними събития, случили се в едно малко градче, наречено Сиборг. Центърът на събитията бе старото гробище на това градче, наречено „Сиборгският некропол“ заради старите индиански гробове, намиращи се там. Като писател на ужаси и мистерии, той бе решил да прекара известно време на едно такова място. Дори и да не види нищо, дори и да се окаже, че всичко е репортерска измислица, имаща за цел да стресне читателите, той искаше да усети страхът от неизвестното, от мистичното, от ужасяващото. Дори фактът, че вече бе наел къща, намираща се точно до гробището бе показателен за целите на Тими Уолас.

Уолас бе на тридесет и седем години и живееше сам в апартамента си в едно предградие на Лонг Айлънд. Въпреки че книгите му сега вървяха сравнително добре на пазара, той бе започнал да пише професионално едва преди осем години. Имаше зад гърба си дванадесет издадени книги, девет, от които бяха романи, а в три бяха събрани разказите му. Творческото му мислене, непринуденият му стил и огромния ареал от великолепни идеи, му бяха изградили „ужасен“ имидж и Тими имаше доста почитатели от цялата страна. Той бе авторът на творби като: „Тъмната страна на цар Одип“, „Гробището на

демоните“ и „Разколът“, които му донесоха огромна слава. И тогава, съвсем не навреме, бе хвърлил доста средства в издаването и разпространението на автобиографична книга с баналното заглавие „Моят живот“. Тази книга не се котираше на пазара, защото бе доста по-различна другите, а и се оказа, че никой не се интересуваше от живота му. Именно за това загубата за Тими Уолас бе огромна. И тя бе една от причините за последвалия крах.

В идеите си се уповаваше на някои страхове в миналото си, които имаше от тъмни гори и мрачни къщи и местности. Понякога в съзнанието му изникваше някоя, нова мисъл, която скоро ставаше част от роман, разказ или повест. И въпреки че никога през живота си не бе виждал нещо свръхестествено, нагласата му да пресъздаде такова събитие, бе огромна. Но с течение на времето, особено след голямата загуба и последвалата психологическа пропаст идеите му почти свършиха, а с това вероятността да напише нов роман клонеше към нула. Продуцентът чакаше, феновете също, а в главата му не идваше нищо. Тими Уолас предполагаше, че това донякъде е свързано и с факта, че той вече не се страхуваше. Вече не гледаше на тъмните и мрачни места като свърталища на духовете, сега дори и не ги забелязваше. Купуваше и четеше „Американски мистерии“, харесваха му странните статии, но самият страх вече се бе изпарил и той вече ги приемаше за нещо нормално.

Именно за това бе решил да се пресели за известно време в Сиборг. Жаждата да изпита отново страховете и да се пресели в мистичното, бе огромна. Щяха да се възродят нови идеи, които щяха да преборят отчаянието. А малкото градче, със злокобното си минало и ужасяващото си гробище, бе идеално място за отключването на страховете.

II

На петнадесети януари Тими се качи на влака, който щеше да го отведе до Вуол, а от там трябваше да търси превоз до Сиборг. Пътува шест часа и след това слезе на малката гара Вуол.

Гарата беше едва с три коловоза, а сградата представляваше неголямо здание в старинен викториански стил. Около нея всичко бе обрасло с бурени, а освен гаровите служители, никой не се движеше по обраслите с гъсти треви перони. Тими отиде отзад, но и там бе пусто. Нямаше никакви превозни средства, сякаш Вуол бе отдавна изоставено село. Тими влезе в гарата и попита един стрелочник, който тъкмо излизаше от зданието:

— Извинете, как да отида до Сиборг?

— Пеша, по тоя път — отвърна смуглият служител.

— Има ли някакъв превоз? Има ли начин да извикам такси?

— До Сиборг ли? — попита той с лека ирония в гласа. — Няма такива филми, човече.

— Значи няма никакъв начин да достигна до там, освен пеша. Така ли да го разбирам?

— Ти си единственият човек от няколко дни насам. Преди теб един искаше да отиде до Сиборг, ама до колкото разбрах, е изчезнал някъде по пътя.

— Четох го в едно списание. Значи е истина.

— И не е единственият изчезнал. Ако нямаш спешна работа, по-добре не ходи там.

— Защо?

Тук стрелочникът се замисли. След това каза:

— Опасно място е. Това знам за него.

— С какво е толкова опасно?

— Не знам, ама така се говори. Не съм ходил там, а и не искам. Пожелавам ти приятно изкарване, ама бъди нащрек, човече. А сега ме остави, че с тия стрелки тука си е шибана работа — и стрелочникът излезе от сградата.

До гарата имаше светлосиня табела с кафяви краски заради ръждата, но все пак се четеше надписа: „Сиборг 3 километра“. Е, не е толкова далеч, каза си Тими Уолас и зави по разбития път.

Шосето вървеше през един пролом в планината, а под него шумолеше малка река. Автомобили не минаваха, а лошият път тук-там бе покрит със сняг и можеше да се установи, че в близките дни не е минавало транспортно средство. Проломът бе красив, а мъглата в горните части на планината правеше гледката неописуема. Минаваше три след обяд.

След поредния завой в красивото дефиле се ширна малка котловина и Тими съзря в далечината първите къщи на Сиборг. Черните остри покриви му заприличаха на зловещи пирамиди.

Видя гробището отясно на пътя, в самото начало на селището. То бе обрасло с дървета и храсти, които почти закриваха сивите паметниците. Къщите след него бяха стари и западнали и измежду тях Тими позна тази, която бе наел. Той тръгна предпазливо, като инстинктивно се стараеше да не поглежда към гробището. Сърцето му туптеше силно, той отново изпитваше някакъв страх. Снегът по пътя му попречи да види капките кръв, за които пишеше във вестника.

Когато достигна до първите пострройки, сърцето му отново навлезе в нормалния си ритъм. Забеляза, че на повечето прозорци висяха стари надписи и табели „Продава се“ или „Дава се под наем“. Това бе странно и интригуващо. Писателят се усмихна.

Наетата от него къща беше на два етажа — приземен и тавански, — тъмночервена на цвят и с малък двор. Отвътре излезе възрастна жена с бяло лице и отнесен поглед:

— Вие ли сте писателят?

— Аз съм. Приятно ми е, Тими Уолас — представи се той.

— Може да ме наричате Мис Мелани — жената му подаде ръка.

След това посочи къщата — цялата е ваша, аз съм в малката барака отгатък, ако има нещо, ме търсете там — тя посочи дървена сграда, намираща се зад къщата.

Тими направи първоначален оглед на жилището. От прозореца на една от стаите се откриваше чудесен изглед към гробището. Тими избра точно тази стая за всекидневна, спалня и стая за писане, след което отново излезе навън, за да потърси нещо за хапване.

— По-нататък има магазин и ресторант — каза му жената и писателят тръгна към вътрешността на градчето.

Сиборг бе най-мрачния и странен град, който Тими беше виждал. Почти всички къщи бяха стари и тъмни, много от тях изглеждаха изоставени и разбити. Все пак по олющените им фасади личаха бледи следи от френски барок, виенски сецесион, рококо и много други старинни архитектурни стилове. До центъра на градчето имаше около километър и нещо, но той не се размина с нито един човек.

На централния площад имаше няколко човека, които го огледаха с неподправен интерес. Тими влезе в единствения магазин и купи няколко сандвича със сирене и две бири. Продавачката, която имаше слабо и изпито лице не продума нито веднъж, като покорно изпълни поръчката на клиента си. След като излезе от магазина, видя и ресторанта. Там седяха двама души с намръщени лица и окаян вид. Онези няколко човека, които го гледаха, преди да влезе в магазина, бяха изчезнали някъде. Тими си тръгна. По пътя отново не се размина с никой. Много, много странен град, помисли си той — това бе идеалното място за него — точно такава, каквото бе търсил.

Когато се прибра Тими попита хазяйката си дали в градчето стават странни неща, на което тя му отговори, че са се случвали. След това започна темата за изчезналия до гробището. Мелани само потвърди това, но не каза нищо повече.

Тими влезе в къщата развълнуван. Мракът се бе спуснал като огромна черна пелена, полумесецът хвърляше бледо сивкаво сияние на цялата околност, а паметниците на гробовете и остатъчният сняг отразяваха светлината му и изглеждаха призрачно на фона на обвитото от мистерии и загадки гробище. Писателят хапна двата сандвича, изпи едната бира и седна пред лаптопа. Една идея се мъчеше да изплува от главата му и той трябваше на всяка цена да започне с реализацията и. Беше решил да изгаси лампата, но после се отказа, защото тъмнината и яркия екран можеха да повредят зрението му.

Написа един абзац и спря. Отиде до прозореца, отвори го и се загледа към гробището. Въздухът бе изключително чист, а някъде високо над некропола светложълтата луна контрастираше на тъмното звездно небе. Изведнъж полезрението на Тими долови движение. Някъде във вътрешността на гробището нещо се размърда. Той погледна към мястото, но сега всичко изглеждаше неподвижно.

Взираше се още няколко минути и след като не се случи нищо, той затвори прозореца и отново седна пред лаптопа.

Странната и мистична обстановка бе дала тласък на мислите му и сега той пишеше бързо. Думите идваха така, сякаш някой вътрешен глас му диктуваше. За по-малко от тридесет минути Тими въведе цели шест абзаца, а това беше своеобразен рекорд за него. След това главата му натежа и той реши да спре за днес. Бе написал повече от достатъчно.

Оправи старото легло, което хазайката му бе приготвила, загаси лампата и се пхна под завивките. Няколко минути се взираше остро в тъмнината. След това се появиха сивите очертания на стаята. Очите му бяха широко отворени в очакване нещо да се раздвижи, а сърцето му туптеше учестено. Сякаш неведома сила го караше да изпитва страх в този момент, въпреки че все още нищо страшно не се случваше. След няколко минути умората от преживяното през този ден взе превес и писателят Тими Уолас се унесе в сладък сън.

Когато започна да излиза от внезапно обзелия го стрес разбра, че е седнал върху леглото. Наоколо сякаш цареше мрак, но постепенно погледът му се избистряше и той ясно различи нощното шкафче, стария гардероб, вратата, картините по олющените стени. Луната хвърляше лъчите си в помещението и осветяваше всеки детайл в него. Сърцето му отново биеше силно, въздухът напираше от белите му дробове и той едва си поемаше дъх, а цялото му тяло трепереше. В стаята нямаше нищо странно, ала Тими бе събуден от нещо, което самият той самият не знаеше какво е.

Светна лампата и огледа стаята. Всичко си бе на мястото, тя изглеждаше такава, каквато изглеждаше преди той да си легне. Стана и седна пред лаптопа. Помисли си, че може да напише още някое изречение, но се отказа. Сетне погледна през прозореца към гробището и... този път различи ясно ФИГУРА, която се приближаваше към къщата!

Тя приличаше на човешка, но имаше нещо много странно в нея, което писателят не можеше да разбере. Докато съзнанието му синхронизира видяното странният обект се скри зад близките дървета и не се показа повече.

Тими отново си легна, като отначало не загаси лампата, но сетне реши отново да се слее с мрака. Първата нощ на това място бе много

странна. Много по-странна, отколкото бе очаквал. Той беше доволен.

Събуди се към десет и половина с ужасно главоболие. Взе болкоуспокоително и след малко му олекна. Планираше днес да се разходи из градчето, а после да посети гробището. Към единадесет хапна кроасаните с фъстъчено масло, които Мис Мелани грижливо му бе приготвила и след това тръгна на обиколка.

Сиборг беше много малко градче и на Тими му бе необходимо около час време да го разгледа цялото. По-интересните забележителности бяха двете църкви — енорийска и баптистка, и няколко красиви стари сгради, които бе видял вчера. В другия край на града имаше още едно гробище, което бе в значително по-запазен вид. Къщите бяха големи, но също както и обществените сгради бяха стари и с олющени фасади.

Хора срещаше тук-там, те бяха все странни на вид, смугли и мнителни. През прозорците от време на време се показваха човешки глави, но се скриваха веднага щом Тими погледнеше към тях. Явно трудно приемаха чужди гости.

Купи от магазина голямо количество храна — главно полуфабрикати — която щеше да му бъде нужна за няколко дена, и се прибра. Обядва набързо, след което се запъти към странното гробище отгатък къщата, което наричаха Сиборгският некропол. Топлото време почти бе стопило снега и пътят бе напълно сух. Затърси кръвта на онзи мъж от списанието, но не намери нищо. След това сви към гробището.

На пръв поглед то не се различаваше от гробищата в малките градчета. Но в него нямаше гробищен пазач и не бе поддържано, което личеше по многобройните хрусталаци и буренаци, които обвиваха гробовете. Тими влезе през полусрутения портал.

Вървеше през неотгъпкана пътека между обраслите с бурени гробовете. По каменните паметници едва се четяха имената на мъртвите. Тими не чувстваше ритъма на сърцето си, то бе застинало в очакване нещо да се случи и да. Сякаш в гробището отдавна не бе влизал никой, гробовете и пътеките бяха стари и забравени. Тими вървеше напред, като все по-трудно си проправяше път през гъстата мрежа от бурени и храсти.

Изведнъж пред него се появи малък хълм, ограден с метална мрежа. На много места мрежата бе разкъсана или просто липсваше и

за търсача на приключения не бе проблем да премине от другата и страна. Видя, че отгоре на хълма също има паметни плочи.

Той се качи горе и... сърцето му заби лудо, след като видя и осъзна това, което се появи пред очите му. Всичките гробове бяха **ОТВОРЕНИ!**

Сякаш някой е опитвал да ексхумира трупове, оставяйки неравномерни слоеве пръст около гробовете. Почвата наоколо беше гола, нямаше бурени, дървета и храсталаци. Паметните плочи бяха стари — толкова стари, че нищо по тях не можеше да се разчете. Някои бяха потънали много навътре в пръстта и се виждаха само върховете им. По средата на хълма имаше руини, вероятно от някое древно светилище.

Тими стоеше като парализиран пред зейналите гробове! Когато се окопоти и съзнанието отново взе превес над тялото му, той направи няколко крачки напред. И изведнъж отново спря, гледайки със зяпнала уста към отворените дупки. Във всяка от тях имаше по един затворен **КОВЧЕГ!**

Писателят осъзнаваше, че трябва час по-скоро да напусне зловещото място. Имаше вероятност сърцето му да не издържи на още някоя кошмарна гледка. Той се обърна и си тръгна, като не се обръщаше назад.

На средата на гробището обаче спря, свърна глава и се загледа замислено към хълма. След това пое смело по обратния път, водещ към прокълнатото и уродливо място. Тими Уолас имаше една много особена черта в характера, която често му помагаше, но понякога и му пречеше. Тази черта беше огромното му любопитство. Именно това любопитство накара писателят на ужаси да се върне отново на хълма, където зееха отворените гробове.

Той застана до един от тях и се загледа в мухлясалия от влагата дървен ковчег. След това слезе в гроба и **ОТВОРИ КОВЧЕГА!**

Едва ли и в най-кошмарните си сънища човек може да се сблъска или да усети това, което Тими Уолас почувства в този момент. Дори и най-страшните романи или разкази на ужасите не биха могли да предадат огромният внезапен стрес, който изпита писателят при отварянето на капака на стария ковчег.

Вътре имаше човешки **ТРУП!**

Но този труп не бе обикновена разлагаща се маса, а тъмночервено, обвито с черна кървава покривка тяло. На мястото на очите зееха две тъмни дупки, а където трябваше да е устата, имаше два реда жълтеникави зъби. Тялото лежеше неподвижно в ковчегата си, който отвътре бе изцапан с тъмна съсирена кръв.

Тими Уолас бе изгубил ума си. Той стоеше неподвижно над отворения ковчег и усещаше как кожата му започна да се стяга и космите му да настръхват. Усещаше силната воня на разложено, но тя влизаше в мозъка му като някакъв далечен мирис. Изведнъж тялото в ковчегата издаде съвсем слабо стенание!

Това извади писателят от вцепенението, но нова вълна страх изведнъж нахлу в съзнанието му, като внезапно появило се торнадо. Тими рязко затвори капака на ковчегата и задрапа нагоре по пръстта. Когато излезе от гроба той слезе от хълма и тръгна на бегом по пътеката, като не гледаше настрани, към мрачно зейналите гробове. Излезе от злокобното гробище и побягна към къщата.

Когато пристигна в жилището, на вратата го посрещна Мис Мелани.

— Здравсти — каза запъхтяно той. Жената му кимна, след което го изгледа продължително.

— Ходил си в гробището! — изрече тя.

— Да, ходих. Как позна? Видя ли ме?

— Влиза ли вътре?

— Да. Защо?

— Не трябваше да го правиш. Гробището е ПРОКЪЛНАТО!

Тими направи няколко крачки напред, като се завъртя в кръг. След това погледна към хазайката, която продължаваше да се взира втренчено в него.

— Качих се горе на хълмчето, при пресните гробове — каза плахо той.

— Какво?! — погледна го тя с разширени от ужас очи. — Бил си чак горе?

— Да — рече той. Жената го гледаше с нескрит ужас!

— Ти луд ли си? Нали не си отварял някой от ковчезите? — попита го тя.

Тими поклати глава. Искаше възможно най-скоро да свърши неприятния диалог.

— ОТВАРЯ ЛИ КОВЧЕГ? — извика истерично Мис Мелани. Тими наведе глава и измънка:

— Аха.

— НЕ! Това беше най-лошото. Знаех, че си пишеш такива работи и предположих, че си дошъл тук заради гробището. Но защо не те предупредих?! По дяволите! По дяволите! — крещеше тя пред застиналия от изумление писател. — Трябва да напуснеш това място, трябва да го напуснеш! Ще ти върна останалите пари, само изчезни от този град.

— Тази вечер ще си стегна багажа и утре сутрин...

— НЕ УТРЕ СУТРИН! ВЕДНАГА! Изчезвай веднага, защото ще стане много лошо! Разбираш ли, МНОГО ЛОШО! Сиборгският некропол е ПРОКЪЛНАТ от духовете на убит преди години индианец, който се бил влюбил в американско момиче! Това проклетие...

Тими се обърна и тръгна към къщата. Не искаше да стои повече при тази внезапно полудяла жена, а и прекалено много неприятни емоции му се бяха насъбрали.

Влезе в стаята си и се излегна на мекото легло. Сега бе моментът да осмисли това, което бе видял в гробището, както и думите на Мис Мелани. Може би наистина щеше да се случи нещо много лошо, ако не напусне къщата. Може би над това гробище тегне индианско проклетие, което обладава всеки, дръзнал да отвори някой ковчег и да види мъртвеца. Вече вярваше в свръхестествените явления. Всичко, за което бе писал, вече имаше смисъл. Бе получил солидно доказателство за това. А в момента преживяваше ужас, по-умопомрачителен от всичките му идеи, взети заедно. Той трябваше да е доволен. Но не беше.

Спомни си как изглеждаше трупът в ковчега. Той бе черен заради кървавата маса, в която бе обвит. След това мъртвият издаде стенание! Може би това бе ВАМПИР, излизащ нощем и пиещ кръвта на хората! В такъв случай Тими наистина трябваше по-скоро да се махне от Сиборг. Това градче бе мястото, което искаше да види и което видя. Той се бе слял с ужаса и кошмара, той бе усетил тръпката, напрежението и страха... и сега беше време да си върви, защото нещата можеха да излязат извън контрол.

Видя, че вече се бе смрачило. Тими напъха дрехите си в куфара, сгъна лаптопа и го постави в чантичката. След това излезе навън, но се

спря. Прекалено тъмно беше, а той трябваше да мине покрай гробището. Не знаеше друг път за гарата. Но дори и да отиде до другото селище, едва ли щеше да хване последния влак, който минаваше през Вуол в осемнадесет и тридесет. А в този момент часовникът му показваше осемнадесет.

Тими си помисли: „Какво пък толкова, защо не остана и тази нощ. Едва ли ще се случи нещо, може би приказките на Мелани са някакви бабини деветини. А и дори и да се случи нещо, ще усетя още веднъж тръпката на ужаса“. Огрян от тези мисли, Тими Уолас се върна обратно в стаята си.

Тази вечер той писа много. Случката в гробището със зловещите трупове и несвързаните приказки на Мис Мелани дадоха допълнителен стимул на фантазиите му и той набързо написа три абзаца. Когато приключи с тях, изключи компютъра, оправи леглото си и легна да спи. Остави лампата да свети, надявайки се, че Мис Мелани няма да му досажда тази нощ.

Сънят не идваше. Тими се въртеше под силната светлина на електрическата крушка, стряскан дори и от най-слабите шумове. По едно време стана, извади от куфара една книга, която беше любовен роман и започна да я чете. Но злокобните мисли, които непрекъснато дълбаеха в ума му, му попречиха да се слее с романа. На няколко пъти той се усещаше, че гледа в някаква точка над книгата.

Изведнъж лампата угасна! Тими се стресна и изпусна книгата, която тупна шумно на пода. Този път луната се бе скрила в облаците и не хвърляше светлина в стаята. Постепенно Тими започна да различава контурите на прозореца.

Той се изправи и опипвайки стигна до него. Нямахше нито фенер, нито някое друго средство, което да му осигури светлина. Щом погледна навън, видя няколко фигури, насочващи се към къщата. В походката и движенията им имаше нещо уродливо. Съществата изчезнаха от погледа на писателя, а след малко откъм външната врата, която Тими предварително бе заключил с резето, се чу тропане и тряскане, сякаш някой се опитваше да я разбие. Сърцето на писателя щеше да изскочи от гърдите.

Проехтя звук от чупене на прозорец, последвано от бавни стъпки, идващи от долния етаж. На вратата на стаята нямахше райбер и

той я затисна с един малък шкаф. Стъпките приближаваха към стаята. Тими натисна с ръце шкафа към вратата.

От другата страна някой говореше! Звуците бяха слаби, едва доловими за ушите и звучаха нечленоразделно и грачещо. След малко на вратата се почука. Сърцето на Тими щеше да подскочи.

Изведнъж силен удар изтласка назад писателя, който се залюля и се строполи на пода! Нов удар събори шкафа, който падна върху краката на Тими. В тъмнината той видя как вратата се отваря и как някаква уродлива глава се подава. Силуетът беше на тъмно СЪЩЕСТВО с разчорляна и сплъстена коса, което издаваше гадни грачещи звуци. В мигот отвратителна миризма на разложено изпълни помещението. Тими освободи краката си от падналия шкаф, след което се затича към прозореца, отвори го и се преметна отвън. Държеше се за външната страна на перваза, готов за решителен скок от втория етаж. И точно преди да се пусне, видя нещо кошмарно — долу се рееше цяла орда от черни изродени същества. Ръцете му вече се изплъзваха, той издрапа, за да се задържи за перваза, но не успя.

— Нееееее! — извика и полетя надолу!

Няколко чудовища се доближиха до него. Тими бързо се изправи, като се люшкеше настрани, замаян от удара, но веднага се съвзе и побягна. Тичайки се препъна в един камък и отново падна на земята.

Един от изродите го хвана за едната ръка! Тими усети как ледени пръсти се впиват в кожата му! Изправи се, тръскайки рязко ръката си, за да се освободи от нападателя. Но и другата ръка се оказа в лапите на някое от съществата. Тими, хванат в клопка, започна отчаяно да се мята и да се дърпа, крещейки с всичка сила:

— Нееееее! Нееееее! Помоооооооц! Нееееее! — ноктите на черните и злокобни твари дращеха по кожата му като нокти на освирепяла котка, обаче той не чувстваше болка, а само страх — неимоверно силен страх.

Когато в един миг усети, че ръцете му са свободни и осъзна, че се е освободил от клещите на неприятелите, Тими побягна в посока главния път, който водеше към спасението. Едва смогваше да си поеме дъх заради учестеното биене на сърцето му. Добра се до пътя и спря, за да си поеме дъх. В този миг силна болка в ръцете го накара да извие глас. Той погледна към тях и видя, че са целите в кръв и дълбоки рани от ноктите на зверовете.

Тими се съвзе от тази уплаха и хукна да бяга към изхода за прокълнатия град. Но отново спря, взирайки се уплашено напред. В мрака, точно пред гробището, съзря пет или шест от прокълнатите твари, които сякаш го чакаха да мине покрай тях. Пътят към спасението бе отрязан.

Тими понечи да се върне, но съществата от къщата също бяха излезли на пътя и идваха с уродливи крачки към него. Тими сви настрани, през гъстите шубраци и буренаци, които в този злощастен момент бяха единственото място, където можеше да се скрие.

Той вървеше напред, като си проправяше път през растенията. Нямаше никаква представа от посоката, в която се движеше. След малко достигна до реката. Седна на един малък камък и се облегна на дървото зад него. Отзад не се чуваха звуци.

В този момент Тими прецени, че е време да направи равностметка на това, което се случваше с него. Но все още психиката му бе разстроена и той не можеше да разсъждава пълноценно. Знаеше, че каквото и проклятие да има тук, в момента то се стоварваше върху него. Беше сигурен, че тъмните същества са същите, които лежах в ковчезите в отворените гробове. Той се сети, че багажът и лаптопът му бяха останали в къщата, но засега най-важното беше да оцелее.

Лошото в този кошмарен момент беше, че бе сам. Да си сам в такъв труден и кошмарен момент, е болезнено. До Тими нямаше никой, с когото да сподели страха, мислите и действията си. Един другар около него би му вдъхнал малко повече кураж и спокойствие, би му дал тласък към по-подредени и по-координирани размисли върху ситуацията.

Той стана и тръгна покрай реката. Знаеше, че и така може да стигне до Вуол, макар и по-бавно и по-трудно. По пътя се опита да си спомни дословно всичко, което бе чел в онзи вестник и в „Американски мистерии“. Проклятието идваше от индианец, който го е произнесъл малко преди изпълнението на смъртната му присъда. Индианецът бил несправедливо осъден заради забранената си любов с американско момиче. Малко преди да го убият, той изрекъл неразбираеми слова — „гдег, бдаб, хтерес хтуес“ — и още много подобни. Думите прозвучали толкова гръмка и завладяващо, че всеки един от присъстващите на присъдата не ги забравил до края на живота

си. И оттогава започнали странните посегателства върху гробовете и още по-странните посещения на страховити същества.

Теорията за проклятието бе потвърдена и от Мис Мелани. Вероятно това е причината всеки, който е погребан на издигнатия хълм, да вампирясва. Може би тези същества преследват или убиват хората, дръзнали да видят трупите им. А Тими бе направил точно това.

Като автор на ужаси, той знаеше някои неща за вампирите и възкръсналите мъртъвци. Според приказките, те могат да бъдат убити с кол в сърцето или със светена вода. Другите им врагове са светлината и Божия кръст. Тими си спомни как безжизненото тяло изстена, когато той отвори капака на ковчегу му. Със сигурност в тези приказки имаше доза истина. Лошото беше, че в настоящия момент Тими не разполагаше нито с остър кол, нито със светена вода, нито с кръст, а дневната светлина нямаше да се покаже поне в близките дванадесет часа. Единственото, което му оставаше, бе да върви покрай реката, проправяйки си път през гъстите растения.

По едно време луната за миг се показва между облаците и освети пространството около него. Кратковременна светлина му помогна в този момент, защото видя някъде зад себе си да вървят уродливите същества! Те се движеха много бързо и скоро щяха да го настигнат!

Тими свърна настрани и се насочи към пътя. Там поне щеше да е по-бърз и можеше да им избяга — покрай реката имаше твърде много препятствия. Тръгна нагоре, газейки буренаците и провирайки се през храсталаците. Луната вече се бе скрила, но писателят виждаше зад него силуетите на приближаващите зверове. Те го настигаха, но главния път вече бе по-близо. Малко преди зверовете да протегнат черните си ръце, за да го сграбчат, той излезе на шосето и побягна. Намираще се точно след гробището. Задъхан от умора, но успокоен от временната си победа, той се обърна назад, за да види идващите вампири, които лека-полека излизаха на шосето. Още миг почивка и щеше да хукне към Вуол — към спасението и свободата.

Той се обърна и понечи да побегне, когато... видя, че и отпред, и отстрани, и отзад е обграден от черни вампирясали същества! Тими се взираше в грозните им лица, които в този момент приличаха на черни черепи, зъбите им бяха изпъкнали като на побеснели кучета, огромните тъмни дупки на мястото на очите изразяваха сатанинска

поквара. Парцалите, слепнали с телата им се вееха като дрипи и сякаш засилваха изродената им същност. Чудовищата излъчваха неподправена злоба и уродливо коварство. Тими усети слабост в краката си — те се сгънаха и той се строполи на земята. Плътен мрак се спусна над околността и засенчи всичко.

III

Тими се събуждаше бавно, като усещаше единствено твърдия, грапав и разбит асфалт под себе си. Изправи се и се огледа. Наоколо бе светло и слаб сняг се опитваше да прехвърча. Намираще се близо до гробището и до жълтата входна табела на Сиборг. В този момент той си спомни случката от снощи.

Беше преследван от чудовища, бяха го заклецили точно тук, на това място и... не си спомняше повече, но явно бе оцелял по някакво чудо. Стана и се огледа — ръцете му бяха целите в големи драскотини и по тях имаше засъхнала кръв... защото се бе опитвал да се освободи от неприятелите. Значи събитията от снощи наистина се бяха случили! Други поражения по него нямаше.

Писателят погледна към гробището, наречено Сиборгският некропол, което сега изглеждаше като едно тихо и забравено място. Той реши да се върне за багажа и лаптопа си, но в другия миг се отказа — твърде много неприятни спомени му се насъбраха и Тими просто искаше да се отърве по-бързо от тях. А и след това преживяване едва вече ли ще пише ужасни истории. Защото, дори и мислено, той никога не би се върнал към вчерашната нощ.

Тими се изправи на крака и тръгна бавно към гара Вуол.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.